

Lakhely vagy otthon?

Napról napra fájdalmas tükröt tartanak elénk a hajléktalanok, a „Fédél nélküliek”. S ők csak töredéke azoknak a millióknak, akik világszerte favellákban, sáttortáborokban vagy éppen a szabad ég alatt tengetik nyomorúságos életüket. Mások viszont — vajon nem ők vannak-e többen? — kényelmes lakásban vagy házban élnek, mégis otthontalanok. Magányosak, elszigetel(őd)tek a világtól, vagy éppen önmagukat és egymást kínzó kapcsolatokban vergődnek, netán azok romjain tengődnek. A tárgyaktól mindenük megvan, mégis otthontalanok. A családok világtalálkozásán 2015-ben hangzott el egy dal a Fülöp-szigetéről: „A szék akkor is szék, ha senki sem ül rajta. De a szék nem ház és a ház nem otthon, ha senki sincs benne, aki szorosán átölelne, aki megcsókolna, jó éjszakát kívánva. A szoba akkor is szoba, ha nincs más benne, csak sötétség. De a szoba nem ház, és a ház nem otthon, ha távol vagyunk egymástól, s egyikünknek a szíve összetört. Drágám, a szívedre hallgass, ne hagyd, hogy bármi rossz elszakítson egymástól minket. Nem tudok egyedül élni. Változtasd ezt a házat otthonná.”

Az emberiséget sújtó katasztrófák mellett talán kevésbé feltűnő a családok helyzete. Az egyházban is lassan került a család a figyelem középpontjába. Az egyik felismerés a személy lényegét kutató humán tudományokkal párhuzamosan ment végbe: az ember nem önmagába zárkózó, magányos individuum, hanem rászorul a másokra, másokra. Személyes kiteljesedéséhez nélkülözhetetlen, hogy szeressen és szeressék, hogy valakinek egészen átadja önmagát, s ez az önátadás kölcsönös és maradandó legyen. Mindennek igazi színtere a házasság és a család, amely nyitott az élet továbbadására. Itt „ketten egy testté lesznek”: az évek folyamán egész lényük valamiképpen egymásba válik, folytonosan mélyülő szeretetben növekedve.

Az egyház hite felmutatja ennek az antropológiai törvénynek a természetfölötti hátterét is. „Isten a szeretet.” Enciklikájában XVI. Benedek pápa Szent János szavára építve tárta elénk az emberi és az isteni szeretet kapcsolatát. „A szeretetben a test és a lélek benső egységre talál, az Erosz az isteni valóságba akar minket ragadni. (...) A mód, ahogyan Isten szeret, az emberi szeretet mércéje lesz: részese leszünk önátadása dinamikájának.” A két család-szinódus nyomán most Ferenc pápa apostoli buzdítása két irányban fogalmaz. Megrajzolja a családot éltető és boldogító szeretet eszményét, az időben élő ember felbonthatatlan, egyre mélyülő elköteleződését a házasságban. Tekintettel van azonban a konkrét helyzetekre, a sebzett, otthontalan emberek sokaságára, és sürgeti, hogy a lelkipásztorok Isten irgalmasságával és kegyelmével kísérik ezeket a sorsokat is. Csak remélni lehet, hogy szavai halló szívekre találjanak az egyházban és talán azon kívül is.